

Mijmeringen (10) in corona tijd

Afgelopen zondag 7 juni 2021 woonde ik voor het eerst in 3 maanden weer een kerkdienst bij in een kerkgebouw. De Hervormde Gemeente had mij als voorzitter van het Platform Lelystadse Kerken uitgenodigd bij de verbintenis en intrededienst te zijn van hun nieuwe predikant, ds. Hogendoorn. Bij deze nogmaals een gelukwens namens PLEK aan de Hervormde Gemeente en ds. Hogendoorn en wij wensen hen een gezegende tijd toe met elkaar. Ook een goede tijd voor ds. Hogendoorn en zijn gezin in Lelystad.

Hoe was het om weer een kerkdienst bij te wonen in een kerkgebouw met de regels van de anderhalve meter samenleving, maximaal 30 personen en niet zingen. Het minst vreemde voor mij was wellicht de 30 personen, aangezien ik dat als voorganger en nu gastvoorganger wel vaker meemaakte en meemaak. Je kunt de mensen dan persoonlijk betrekken in de dienst. Afgelopen week hadden we ook weer de eerste Plek vergadering waarin we lijfelijk met afstand aanwezig waren. Een van de zaken die ter sprake kwam in het rondje langs de kerken was, dat deze corona tijd naast het wegvallen van gewone wijzen van werken in de gemeente en het gevoel van gemis, m.n. waar het contacten betreft, deze tijd ook nieuwe mogelijkheden biedt. Juist het wegvallen van vanzelfsprekendheden opent ook creativiteit om nieuwe wegen te zoeken.

Zo ook bij de Hervormde Gemeente (die wellicht een behoudend imago heeft). Zo nam ik waar, het is mijn verwoording, dat er voor het zingen van de Psalmen een "Mannencantoorij" was gevormd, die met hun diepe stemmen ons de liederen voorzongen. In de gereformeerde liturgische traditie zou ik een 'Voorzanger' verwacht hebben. Iets anders dat mij opviel en raakte was, dat bij de handoplegging en zegen die uitgesproken werd over ds Hogendoorn bij zijn verbintenis aan de gemeente, wij uitgenodigd werden om vanaf onze plaatsen mee de handen zegenend op te heffen richting ds Hogendoorn en in ons hart de zegen mee te spreken. Een voor mij verrassend en intens mooi moment van verbondenheid in de Geest. Wellicht dom van mij, maar ik had het niet zo verwacht en dacht: deze corona tijd opent ook hier nieuwe mogelijkheden, waarvan ik hoop dat ze ook blijven, omdat het de geloofsgemeenschap versterkt. Althans zo heb ik het ervaren.

Wat de preek betreft n.a.v. Filippenzen 1:9a "En dit bid ik dat uw liefde nog steeds overvloediger wordt" moet ik bekennen dat ik niet zo'n goede luisteraar ben en dat ik nogal eens wegmijmer. Dat gebeurde bij 'dit bid ik', dat als volgt vertolkt werd: "Waar/of voor wie ga jij voor door de knieën". Dat is zo'n moment waar ik blijf haken en mijn gedachten hun weg gaan. Dan denk ik: Precies dat is de vraag, wellicht in iedere tijd, maar zeker in deze tijd van corona crisis waar vanzelfsprekendheden wegvallen, ook in geloof misschien en zeker in geloofsvormen. Waar ga jij voor door de knieën, oftewel in mijn woorden: 'wat is voor jou de essentie van geloven en leven en de kern van bestaan.....'. Dat bidden en door de knieën gaan roept in mij de associatie op naar Jozef en zijn broers en het verhaal van de korenschoof (Jozef) die zich opricht en de schoven van de broers die zich daarnaar toe buigen. Voor mij betekent dat niet onderworpenheid of klein worden, voor mij betekent het je toe buigen naar en meegenomen worden in de beweging van opstaan. Zo is voor mij bidden ook, je toe buigen naar God om door Hem opgericht te worden en je aan Haar op te trekken.

Ergens in mijn mijmering hoorde ik weer de stem van de voorganger en een fragment van de preek: "Gods hart vol liefde brandt voor zondaren". En ik dacht in mijn 'jargon', daar raakt het de kern, Gods liefde voor mensen die hun doel missen en niet tot hun bestemming komen. Hoevelen waren en zijn dat er niet in corona tijd, die de liefdevolle aanraking van een medemens moesten en moeten

ontberen. Gods Naam zal trouw bij hen geweest zijn en zijn, Ik zal met je zijn, maar wij moesten nieuwe wegen zoeken om aan die liefde, ook van God, voor de ander gestalte te geven. En dat zoeken van nieuwe wegen begint bij het toebuigen naar die God vol van liefde en met Hem/Haar meegaan in die beweging van liefde. Dode en doodse vormen openbreken voor nieuwe vormen van geloof en nabijheid. Zo gingen mij gedachten tijdens de preek en op de PLEK vergadering hoorde ik voorbeelden van nieuwe vormen van nabijheid: tuinpastoraat, bellen en nieuwsbrieven, onlinediensten.

In de preek ging het ook over overvloed, waarin het woord vloed zit en als je vorige standplaats Katwijk was (dichtbij de kust) dan heb je wel iets met eb en vloed en het boven de gewone maat uit gaan. Mijn gedachten gingen bij overvloed terug naar koningin Beatrix die bij de presentatie van de Nieuwe Bijbelvertaling zich versprak bij het lezen van de eerste verzen van Genesis 1. Ze las overvloed, waar oervloed staat. En eigenlijk dacht ik is dat nog niet zo gek, want over-vloed is verder dan de vloed. De vloed als beeld van chaos en dood over-wonnen, als de Geest van God er over zweeft. De vloed te niet gedaan, te boven gekomen om ruimte te maken voor het hart van Gods liefde dat brandt voor wie niet tot haar/zijn bestemming komt. Als wij ons naar die liefde van God richten zal ook ons leven overvloedig zijn, de maat van het normale overstijgen voor een nieuw normaal, omdat het zich hecht aan de kern waarop het aankomt en die ons draagt in corona tijd.

Minister president Rutte zei het al: “Wees een beetje lief voor elkaar”

Vriendelijke groet,

Dirk Wolse (voorzitter PLEK)